

Hoofdstuk 5:

Conditioneringen

Vincent werd wakker door het felle licht dat tussen de gordijnen door scheen. Het moest al laat in de ochtend zijn! De streep met licht liep schuin over het bed en over het naakte chocolademelkbruine lijf dat naast hem lag en op een ingewikkelde manier was verstrengeld in de lakens. Vincent bewonderde de prachtige vormen en herinnerde zich meteen hoe ze hier gisternacht nog gepassioneerd de liefde hadden bedreven, nog geen half uur nadat ze in zijn appartement waren aangekomen en zonder dat ze tijd hadden gehad meer dan enkele slokken wijn te drinken uit de chique kristallen glazen die Vincent snel uit zijn drankenkast had gehaald om hun aankomst te vieren.

“Vincent, schatje”, bromde Maria Gutierrez behaaglijk. Ze was ook net wakker geworden en ze bekeek hem achter haar bijna dichtgeknepen oogleden. De donkere wimpers, die hij zo mooi vond, trilden licht.

Vincent schoof dichterbij, streek haar dikke zwarte haar opzij en kuste haar op haar voorhoofd. Anderen zouden zich misschien nu afvragen of hun bedgenoot ook zo had genoten gisternacht, bedacht hij zich. Maar niet hij. Want hij had zichzelf niet kunnen tegen houden om alles óók vanuit haar kant te willen ervaren. Hij had tot zijn tevredenheid gemerkt dat de liefde die zij voor hem voelde, zo echt was als maar kon voor een ingeplante, kunstmatige, gedachte. Net als die geilheid en die constante wens hem te behagen. Op het hoogtepunt van hun liefdesspel was alles een bijna zinsbegoochelende ervaring worden: niet alleen fysiek waren ze één geworden maar, wat betreft Vincent, geestelijk óók: hun beider gedachten en emoties waren nauwelijks meer van elkaar te scheiden en versterkten elkaar zelf. Vincent had ervaren via Maria opgewonden te worden van zijn eigen lijf, zijn zweetgeur en de sterke handen op zijn... nee, haar borsten. Het was verwarrend en bloedgeil op hetzelfde moment.

Vincent draaide zich op zijn rug en wreef zich in zijn ogen. Niet voor het eerst vroeg hij zich af waar hij in hemelsnaam mee bezig was. De allereerste keer toen hij Maria had gemanipuleerd, daar in die conferentiekamer van SeeMee, was misschien een soort zelfverdediging geweest, maar wat was alles daarna dan? Hoe was dat te vergoelijken? Alles wat had geleid tot dat Maria met hem vanuit Amerika was mee gegaan naar zijn eigen appartement in IJburg en daar vrijwel meteen bovenop hem was gedoken. Maar was dat eigenlijk niet meer... verkrachting dan *consensual sex*?

Om niet meer hoeven na te denken, werkte hij zich snel overeind en stond op uit zijn bed.

“Waar ga je naar toe, schatje... Blijf toch lekker...”, zei Maria met slome stem.

“Ik ga een heerlijk ontbijtje voor je maken. Wat denk je van de Vincent Special? Een omeletjes met ham en kaas en versgeperste jus?”

Maria knipperde met haar oogleden en keek hem toen verward aan, “Ehhh...”

Vincent kreunde inwendig. Hier lag precies het antwoord op die vraag die hij zichzelf gesteld had. Die vraag waarom hij niet meer gestopt was met het manipuleren van Maria. Het eenvoudige antwoord was dat het gewoon niet kón. Vincent had zich aanvankelijk helemaal

niet gerealiseerd hoe moeilijk het was iemand ècht te manipuleren. Eén enkele actie, zoals Carlo in zijn ijsje in Brussel, dat was kinderspel. Maar een ander mens voor langere tijd te laten doen wat je wilde, dat was... moeilijk! Vincent beseftte dat hij zich met Maria Gutierrez ook wel wat op de hals had gehaald, omdat ze zo'n zelfbewuste vrouw met sterke overtuigingen was, maar nog steeds... Meteen al bij de tweede vergadering met SeeMee had hij gemerkt hoezeer hij had onderschat waar hij mee was begonnen.

“Maria is helaas oververmoeid en in slechte doen, laat ik meteen mijn excuses daarvoor aanbieden”, was het eerste dat Buckminster Ogg het gezegd.

Maria zag er inderdaad bleek en verward uit en knipperde voortdurend met haar ogen. Ze leek wel een stuk software van een heel slordige programmeur, was het eerste dat Vincent dacht. Maar pas toen hij bij haar naar binnen gleed, begreep hij het. De instructies die hij zelf had geïmplementeerd (*je bewondert Vince en Goof, je wilt SeeMee graag laten overnemen door Getit.com, je wilt Vincent behagen, et cetera, et cetera*) stonden nog als een huis, maar botsten voortdurend met tal van andere overtuigingen, gewoontes, voorkeuren en wensen van Maria. Beter gezegd: haar hele persoonlijkheid verzette zich ertegen! Zoals dat ze eigenlijk neerkeek op alle blanke mannen en nooit onderschikt wilde zijn aan een ander. Vincent begreep opeens dat hij ondanks alle lessen van mevrouw Waller nog steeds veel meer de paukenist was dan de harpist: hij was veel te lomp te werk gegaan. Gelukkig zag hij kans tijdens dit tweede overleg, terwijl Goof de cijfers presenteerde en de details van de overname besprak, meteen het belangrijke puin weg te ruimen. Maria Gutierrez zag er aan het einde van het overleg voorwaar weer blij en gelukkig uit.

De volgende ochtend had hij vanuit zijn hotelkamer in New York mevrouw Waller gebeld. Natuurlijk nam juffrouw Nieman de telefoon op en toen mevrouw Waller eindelijk zelf aan de lijn kwam, klonk ze opvallend genoeg verbaasd. Zo vaak belden ze elkaar ook niet.

“Ik zal je nog heel veel moeten leren”, concludeerde mevrouw Waller geringschattend toen hij verslag had gedaan over Maria Gutierrez, “Je kan niet zomaar wat aanrommelen, je moet heel weloverwogen te werk gaan. Weet je wel hoeveel tijd het me heeft gekost juffrouw Nieman volledig te conditioneren?” ‘*Conditioneren*’, het was de eerste keer dat Vincent dit woord hoorde. Mevrouw Waller vertelde dat haar bediende vroeger een nogal eigenzinnige jongedame was geweest. Vóór zij was overgenomen door mevrouw Waller en zo nauwkeurig was geprogrammeerd dat ze inmiddels altijd en volledig deed wat haar meesteres wilde.

“Ik heb haar helemaal uitgebeend, tot alleen de kern was overgebleven”, zei mevrouw Waller zonder enige emotie, “Uitsluitend de motorische vaardigheden en de meest basale gedragingen, zoals naar het toilet gaan bij aandrang en je neus ophalen, heb ik ongemoeid gelaten. Al het andere: al haar overtuigingen, wensen, haar persoonlijkheid, heb ik helemaal afgebroken en daarna weer opgebouwd.”

Vincent had toen pas begrepen hoe hij juffrouw Nieman moest zien: als een instrument van mevrouw Waller: een verlengde van haar. De echte vrouw die Nieman ooit geweest moest zijn, was allang dood... Hij had onwillekeurig kippenvol op zijn armen gekregen.

“Je gaat het ontbijt heerlijk vinden”, zei Vincent snel. Hij verwijderde op het zelfde moment geïrriteerd en haastig de ingesleten voorkeuren van Maria voor lichte ontbijten en haar afkeer van dierlijke producten en snelle suikers en zette hier dingen voor in de plaats die hem beter pasten.

“Je hebt natuurlijk gelijk, schat! Mijn maag rammelt”, lachte Maria breed.

Vincent knikte tevreden, gleed in zijn kamerjas en liep naar de keuken. In het voorbijgaan keek hij uit over het water van het IJ waar zijn appartement op uit keek. Hij had het appartement een jaar geleden gekocht voor een bedrag waar hij in zijn vroegere bestaan als makelaar van zou gaan watertanden, maar inmiddels vond hij het eigenlijk al weer aan de bescheiden kant en overwoog hij te verhuizen. De moderne industriële keuken, met veel geborsteld aluminium, stond hem echter nog zeer aan. Toen hij die een kleine week had achtergelaten, was het een puinhoop geweest met afwas in de gootsteen en overall rondslingerende verpakkingen van maaltijdbezorgdiensten, maar nu glansde alles als in een verkoopbrochure. Toen Vincent de dubbele koelkastdeuren open deed, merkte hij dat die ook weer goed gevuld was. Hij kon tevreden zijn over zijn schoonmaakster, Pilar, beseftte hij. Vooralsnog was er nog geen enkele reden haar op dezelfde wijze te conditioneren als Nieman, dacht hij vilein. Gekscherend natuurlijk...

Hij was net bezig om de twee omeletten op met ham belegde boterhammen te deponeren, toen Maria de keuken binnen liep. Ze zag er adembenemend uit in een witte negligé, die hij nog niet eerder gezien had. Geamuseerd realiseerde hij zich dat ze die zo-even pas uit haar bagage moest hebben gevist. Maria boog in een theatrale pose voorover over het aanrecht. Misschien om het afgeronde ontbijt goed te bekijken, maar natuurlijk vooral om haar vrouwelijke vormen optimaal uit te laten komen. Ze wilde hem nog steeds behagen.

Vincent pakte de twee borden op en vroeg Maria het sinaasappelsap en de beide kopjes espresso mee te nemen naar de ontbijttafel. Ze haastte zich om hem te gehoorzamen.

Misschien was Maria Gutierrez ook wel veel moeilijker dan juffrouw Nieman, bedacht Vincent zich toen hij zich neer zette aan de keukentafel. Van de laatstgenoemde was het niet erg dat je een lege huls overhield. Maar bij Maria lag dat volledig anders: hij had heel veel van haar persoonlijkheid juist hard nodig!

Maria serveerde de koffie en jus uit vanaf een dienblad, alsof ze een serveerster was en woelde door zijn haar.

“Ik wil je nog een keer”, gromde ze zacht.

Vincent keerde zijn gezicht naar haar toe en glimlachte; “Later, pop. Vanmiddag hebben we een overleg op het hoofdkantoor van GetIt. Over een uurtje of zo moeten we weg.”

Maria knikte en ging zitten. Als een uitgehongerde wolf viel ze haar omelet aan. Vincent vroeg zich af wat de oude Maria zou denken als ze zichzelf zo zag.

“Heb je nog wat gehoord van Buck?”, informeerde Vincent tussen twee happen door.

Maria haalde haar schouders op; “Een paar voicemails van hem. Ongeloof en verbijstering. Hij huilde zelf, geloof ik...” Haar stem klonk vlak en volstrekt onbewogen. Buckminster Ogg was uit de board gegooid door Maria Gutierrez en toen hij tegen had gestribbeld, was hij op staande voet ontslagen. Het was een noodzakelijke stap geweest om de fusie tot een goed einde te brengen. Maar zelfs de harde zakenvrouw die Maria Gutierrez altijd al geweest was, zou het een monsterlijke daad gevonden hebben: die mes in de rug van de zielsverwant met wie je het bedrijf opgebouwd had. Vincent had veel blokkades in haar moeten opruimen, voordat hij haar had kunnen laten bewegen dit te doen.

Vincent knikte: “Dat was te verwachten. Maar goed: het is alweer oud nieuws, morgen verpakken we de vis ermee.”

Maria keek hem verbaasd aan en bijna wilde Vincent alweer dit schoonheidsfoutje bij haar wegpoetsen, toen zijn huistelefoon rinkelde. Hij keek verbaasd op. Maar enkelen kenden überhaupt dat nummer. Hij stond op, liep naar de telefoon en nam die op.

“Meneer Vegelij, u moet onmiddellijk komen.”

“Wie-wie is dit?”, vroeg Vincent verward.

“Dat begrijp je toch wel, jongeman”, klonk de stem verwijtend, en Vincent wist dat alleen mevrouw Waller zo tegen hem sprak. Maar alleen kon hij die stem niet thuisbrengen.

“Mevrouw Waller is... niet bij machte op dit moment om je zelf...”

“Nieman, jij bent het”, bracht Vincent uit toen hij het eindelijk begreep, “Maar, er is toch niets ergs met mevrouw Waller?”

“U moet onmiddellijk komen!”

“Zal ik een ambulance bellen? De politie?”, vroeg Vincent verward.

“Nee!”, klonk het hard en dwingend op een toon die Nieman nooit zou uitslaan, “Alleen jij!”

Vincent keek op zijn horloge. Er restten ruim twee uur tot de vergadering. Als hij heel snel was, kon hij heel snel heen en weer rijden. Het scheelde dat mevrouw Waller niet meer in Brussel woonde maar alwéér was verhuisd, nu naar een villa in de duinen bij Castricum. Hij nam een beslissing en keerde zich naar Maria.

“Neem straks zelf een taxi naar kantoor, wil je?”, zei hij, “Ik heb nog een boodschap te doen!”

Vincent merkte dat Maria verontwaardigd iets wilde zeggen: zij hield er immers niet van dat zij niet bepaalde wat er gebeurde. Hij vermorzelde die notie en zette ervoor in de plaats dat ze elke beslissing van hem waardeerde.

“Natuurlijk”, zei Maria met een glimlach, “Geen enkel probleem!”

Juffrouw Nieman stond al roerloos voor de voordeur te wachten, toen Vincent uit zijn BMW Station 5-serie stapte. Hij nam de tijd om de omgeving in zich op te nemen, omdat hij hier nog nooit eerder bij daglicht was geweest. Het was een prachtige plek met veel groen en een serene rust, moest hij toegeven. Natuurlijk was het wederom een ouderwetse vrijstaande villa in het bos, die mevrouw Waller had betrokken. Ze had in ieder geval een consistente smaak. Op deze exclusieve locatie moet de woning een fortuin gekost hebben, wist hij. Vincent vroeg zich opeens af hoe rijk mevrouw Waller eigenlijk was. Ze had er nooit over gesproken; praten over geld vond ze maar ordinair.

“Daar ben je eigenlijk”, zei juffrouw Nieman, alweer op die beschuldigende toon, en ze hield de deur voor hem open. “De grote slaapkamer op de eerste verdieping.” Verbaasd liep Vincent langs mevrouw Nieman de woning in. Het rook er een beetje muf. Tot zijn verbazing zag hij dat juffrouw Nieman niet mee liep, maar een grote koffer naar buiten begon te slepen. Verbaasd liep hij de trap op en vond de grote slaapkamer meteen.

Mevrouw Waller leek wel te zijn gekrompen, zoals ze alleen in dat grote bed lag onder een smetteloos wit laken. En ouder geworden, kwetsbaarder. De blik in haar ogen was echter onveranderd krachtig en volgde hem tot hij bij het voeteneinde bleef staan.

“U laat me schrikken, mevrouw”, zei hij.

Mevrouw Waller werkte zich een beetje overeind en begon met krakende stem te spreken; “We moeten ogenblikkelijk weg hier. Hij... hij is me op het spoor gekomen.”

“Hij? Waar heb je het over?”, vroeg Vincent.

“Wees toch voor één keer niet zo onwetend, jongen”, beet mevrouw Waller hem toe.

Het stormde door Vincent's hoofd. Natuurlijk had ze eerder dingen los gelaten over dat er ... anderen... waren. En dat ze daarom nooit lang op één plek bleef en zich altijd zo onopvallend mogelijk gedroeg. Maar veel meer had ze er nooit over losgelaten.

“In uw conditie kunt u het beste hier blijven”, zei hij ten slotte.

Mevrouw Waller schudde beslist met haar hoofd, “Nee. We gaan nu. We nemen jouw auto. Jij moet rijden. Juffrouw Nieman heeft al niet meer een auto bediend sinds de jaren zestig.”

Dat jaartal kan onmogelijk kloppen, dacht Vincent, voor hij uit brak: “Ik u rijden? Bent u wel helemaal goed? Ik ben geen chauffeur. Over een uurtje begint de *executive board!*”

Mevrouw Waller wuifde zijn woorden weg en werkte zich nog verder overeind, “Kom, help me dan toch!”

Vincent schoot naderbij en ondersteunde haar toen ze uit bed stapte. Ze was volledig gekleed onder de lakens gekropen, zag hij verwonderd.

“Schoenen”, gebood de vrouw.

“Wat de *fuck*”, dacht Vincent, maar hij knielde gediensig om haar benige voeten in twee ouderwetse leren platjes te drukken. Voor hij het wist begeleidde hij haar daarna de trap af en liet hij haar een overjas aantrekken, voor ze richting de voordeur liepen. Eenmaal buiten zou Vincent dan wel een taxi bellen voor haar bellen, als ze het zelf niet wou, bedacht hij zich. Met een beetje geluk was die er in een kwartiertje en zou hij nog net op tijd terug in Amsterdam kunnen zijn. Tot zijn ergernis zag hij echter dat mevrouw Nieman zojuist de achterklep van zijn auto dicht deed: daar moest die koffer in verdwenen zijn!

“Nogmaals, ik heb geen tijd...”, zei Vincent en hij draaide zich naar mevrouw Waller toe. Hij wilde nog meer zeggen, maar hij was opeens de draad kwijt. Wat er voor in de plaats was gekomen, was een heel raar gevoel dat hij niet kon omschrijven.

“Mevrouw Nieman gaat naast jou voorin zitten”, deelde mevrouw Waller mee, “Ik prefereer de achterbank, dat heb ik altijd zo gedaan.”

Ze liepen naar de auto terwijl Vincent verward probeerde zijn gedachten te verzamelen. De vergadering, Maria. Hij moest... Of... moest dat wel? Hij keek naar mevrouw Waller en voelde een golf van genegenheid voor haar. De arme oude dame, ze was duidelijk van haar stuk gebracht en niet in goeden doen; bang zelfs. Wat kon het schelen dat hij haar even hielp? Het werk kon toch wel even wachten? Nee, dacht hij meteen, nee! Dat mens moest maar een taxi bellen, dit was te gek!

“Vincent, jongen?”, trok mevrouw Waller zijn aandacht. Hij beantwoordde haar priemende blik en meteen verdween alle twijfel als sneeuw voor de zon. Hij zou haar helpen, dat was hij haar verplicht. En hij zou haar zo ver rijden als ze wilde. Hij hield gediensig de achterdeur voor haar open en stapte zelf in. Juffrouw Nieman zat al klaar, haar handen stijfjes in elkaar gevouwen. Vincent startte de auto en reed de oprit af.

“Rij eerst maar eens naar het noorden, jongen”, kraste mevrouw Waller van de achterbank.

En Vincent gehoorzaamde.

Wordt vervolgd

